

Sygn. akt IV CSK 419/15

POSTANOWIENIE

Dnia 14 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku E. Spółki Akcyjnej w G.
przy uczestnictwie M. H. i M. H.1 o stwierdzenie zasiedzenia służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 grudnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestników postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w Słupsku
z dnia 23 marca 2015 r., sygn. akt IV Ca 322/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Uczestnicy postępowania M. H. i M. H.1, wnosząc skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 23 marca 2015 r., którą oparli na obu podstawach przewidzianych w art. 398⁴ § 1 k.p.c., uzasadnili wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania tym, że „(...) pojawiają się dwie kwestie, które powodują potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości. Po pierwsze w ocenie uczestników zachodzi konieczność wyjaśnienia przez Sąd Najwyższy, jakie czynności właścicieli nieruchomości powodują przerwanie biegu zasiedzenia służebności przesytu (skoro właściciele w zasadzie nie mogą korzystać z powództwa windykacyjnego) i czy czynnością taką jest złożenie powództwa o zapłatę z tytułu bezumownego korzystania z nieruchomości, które uczestnicy wytoczyli w dniu 23 lutego 2012 r. przed Sądem Rejonowym w Słupsku (...). „Po drugie w ocenie skarżących kwestią, która wymaga dokonania wykładni przez Sąd Najwyższy jest wyjaśnienie, czy skoro organ zarządzający Zakładem Energetycznym przed jego uwłaszczeniem mieniem Skarbu Państwa wiedział, że zarówno urządzenia, jak i sama nieruchomość stanowią własność państwową, a zatem linie energetyczne, którymi zarządza eksploatuje zgodnie z prawem, to dopuszczalne jest założenie, że taką samą wiedzę miał podmiot, który powstał w wyniku przekształcenia i czy wiedzę tego podmiotu można utożsamiać z wiedzą organu zarządzającego Zakładem Energetycznym przez jego uwłaszczeniem.”

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Uczestnicy nie wykazali powołanej w skardze podstawy przyjęcia do rozpoznania, określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Przede wszystkim, nie wskazali przepisów prawa, których wykładnia miałyby budzić poważne wątpliwości lub

wywoływać rozbieżności w orzecznictwie sądów, co wprost przesądza o nieskuteczności powołania się na tę przesłankę. Skarżący nie przedstawili prawnej argumentacji przekonującej o potrzebie wykładni, ograniczając się do postawienia pytań, obrazujących ich wątpliwości co do trafności zaskarżonego rozstrzygnięcia oraz do zaprezentowania własnych rozważań na temat podniesionych kwestii.

Należy dodać, że pierwsza z nich, dotycząca możliwości przerwania biegu przedawnienia na skutek wniesienia powództwa o zapłatę z tytułu bezumownego korzystania z nieruchomości przez przedsiębiorstwo energetyczne, była przedmiotem uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 2014 r., III CZP 45/14 (OSNC 2015, nr 5, poz. 54), w której wykluczono taką możliwość. Pytanie o inne czynności, które mogłyby ewentualnie prowadzić do przerwania biegu zasiedzenia służebności przesyłu, nie wymaga odpowiedzi, gdyż skarżący poza powołaniem się na wniesienie powództwa o zapłatę za bezumowne korzystanie z nieruchomości nie wskazali innych okoliczności, o których należałoby się wypowiedzieć przy rozpoznawaniu skargi pod kątem ewentualnego znaczenia dla przerwania biegu zasiedzenia.

Druga z postawionych „kwestii” w ogóle nie zawiera sformułowania prawnych wątpliwości co do treści i znaczenia konkretnych przepisów prawa.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.